

Jsou to dívky, nebo démonky?

POZLACENÉ

N A M I N A F O R N A

FRAGMENT

Pozlacené

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Namina Forna

Pozlacené – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

POZLACENÉ

N A M I N A F O R N A

FRAGMENT

Text copyright © NamiNation, Ltd, 2021
Translation © Dana Chodilová, 2022
Jacket art copyright © 2021 by Tarajosu
Map art copyright © 2021 by Robert Lazzaretti

ISBN tištěné verze 978-80-253-5675-3
ISBN e-knihy 978-80-253-5685-2 (1. zveřejnění, 2022) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-5686-9 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-5684-5 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

*Mému otci, který mě naučil snít.
Mé matce, která mě naučila, jak na to.
A mé sestře, která mě po celou dobu podporovala.*

Severní provincie

Golma

Nagrabal

Gar Melanis

Irfut

Západní provincie

Hualpa

Xibal

Hemaira

Jižní provincie

Gar Monyani

Hory N'oro

Poušť Nibari

OTERA

Harukana

Východní provincie

Zhang-Do

Sembugard

Ebungard

Gar Suma

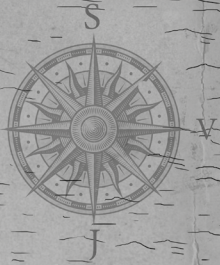
Gar Nasim

Gar Sinkarie

Gar Shekou

Gar Satu

Gar Fatu

Neprozkoumané země

PRVNÍ KAPITOLA

Dnes je den Rituálu čistoty.

Tahle úzkostná myšlenka mi táhne hlavou, zatímco pospíchám ke stodole a přitahuju si plášť k tělu, abych se zahřála. Je časné ráno, slunce ještě ani nezačalo šplhat nad zasněžené stromy kolem našeho malého stavení. V temnotě se shlukují stíny, dotírají na slabou louži světla mojí lampy. Pod kůží se mi rozlézá zlověstné mravenčení. Skoro jako by tam něco číhalo, na samém kraji mého zorného pole...

To jsou jen nervy, domlouvám si. Podobné brnění už jsem zažila mockrát, a nikdy se nestalo nic divného.

Vrata stodoly jsou otevřená, na sloupku visí lucerna. Otec už je uvnitř, rozhazuje seno. V přítmí se rýsuje jeho křehká postava, vytáhlé tělo jako by se hroutilo samo do sebe. Ještě před třemi měsíci byl mohutný, robustní, ve světlých vlasech ani stopa šedin. Pak přišly neštovice, skolily jeho i matku. Zůstal nahrbený a bledý, s usazenými očima a prořídilými vlasy, jako by mu rázem přibylo pár desítek let.

„Už jsi vzhůru,“ uvítá mě měkce a přeje mi po mně unavenými šedými očima.

„Nemohla jsem dospat,“ odpovím, popadnu džber na mléko a namířím si to k Norle, naší největší krávě.

Měla bych odpočívat o samotě jako všechny ostatní dívky připravující se na Rituál, ale na statku máme spoustu práce a málo rukou. Je tomu tak od té doby, co máma před třemi měsíci umřela. Sotva na to pomyslím, vstoupí mi do očí slzy, musím zamrkat, abych je zahнала.

Táta dál rozhazuje seno do jednotlivých stání. „Požehnán budiž ten, kdo se probouzí do slávy našeho velikého Otce,“ pronese citát z *Nezměrných mouder*. „Takže jsi na dnešek připravená?“

Přikývnu. „Ano, jsem.“

Dneska odpoledne mě staršina Durkas podrobí zkoušce Rituálu čistoty a spolu se mnou všechny ostatní šestnáctileté dívky. Jakmile se ukáže, že jsme čisté, oficiálně se začleníme do naší vesnice. Konečně se stanu ženou – budu se moci vdát, založit vlastní rodinu.

Jen na to pomyslím, zaplaví mě další vlna úzkosti.

Koutkem oka pohlédnu na otce. Je napjatý, pohybuje se s námahou. Taky má starosti. „Něco mě napadlo, táto,“ začnu. „Co když... co když...“ Zarazím se, nedokončená otázka zůstane těžce viset ve vzduchu. Setmělou stodolou se šíří můj nevyzvořený strach.

Otec se na mě usměje, má to být konejšivý úsměv, ale koutky úst zůstaly napjaté. „Co když co?“ zeptá se. „Jen mi to řekni, Deko.“

„Co když nemám čistou krev?“ vyrazí ze mě ta strašná slova. „Co když mě kněží odvedou – co když mě vyženou?“

Mám takové noční můry, hrůzy se mísí s dalšími sny, ve kterých plavu v temném oceánu a volá na mě mámin hlas.

„Toho se bojíš?“

Přikývnu. Stává se to málokdy, ale každý zná něčí sestru nebo příbuznou, která byla shledána nečistou. Naposledy se to v Irfutu

stalo před desítkami let, šlo o jednu z tátových sestřenic. Vesničané si dosud šeptají o dni, kdy ji kněží odvěkli a už ji nikdo nikdy neviděl. Na otcovu rodinu od té doby padl stín.

Proto se pořád chováme tak příkladně. V chrámu jsme vždycky jako první, mé tety se zahalují tak důkladně, že jim nejsou vidět ani ústa. *Nezměrná moudra* varují: „Jen nečisté, rouhavé a necudné ženy se odhalují očím Oyoma,“ tohle varování ale platí jen pro horní půlku obličeje, od čela po špičku nosu. Moje tety si zakrývají malými čtverečky průhledné látky i oči.

Když se otec vrátil z armády a přivedl si s sebou matku, celá rodina se ho okamžitě zřekla. Bylo to moc velké riziko, přijmout mezi sebe ženu, o níž nikdo nevěděl, zda je čistá, a navíc cizinku.

A pak jsem se narodila já – dítě tak tmavé, že by mohlo být jižan. Až na to, že mám tátovy šedé oči, důlek na bradě a mírně kudrnaté vlasy.

Celý život jsem se nehnula z Irfutu, narodila jsem se tu a vyrostla, a stejně se mnou jednají jako s cizinkou – pořád na mě zírají a ukazují si na mě, pořád mě neberou mezi sebe. Kdyby bylo po vůli některých tátových příbuzných, nepustili by mě dokonce ani do chrámu. Sice vypadám, jako bych mu z oka vypadla, ale to nestačí. Musím být ozkoušena, aby mě vesnice přijala, aby nás přijala otcova rodina. Až se ukáže, že mi v žilách proudí čistá krev, teprve pak sem budu konečně patřit.

Otec se konejšivě usměje. „Víš, co znamená být čistá, Deko?“

Odpovím pasáží z *Nezměrných moudr*: „Požehnané jsou pokorné a podřízené, skromné a věrné dcery člověka, neboť jsou neposkvrněné před tváří velikého Otce.“

Každá dívka to zná z paměti. Odříkáváme to, kdykoli vejdemo do chrámu, abychom si pamatovaly, že ženy byly stvořeny coby pomocnice mužů, podřízené jejich touhám a příkazům.

„Jsi pokorná a to všechno ostatní, Deko?“ ptá se mě otec.

Přikývnu. „Myslím, že ano.“

V očích mu probleskne nejistota, ale usměje se a políbí mě na čelo. „Pak bude všechno v pořádku.“

Vrátí se ke svému senu. Usadím se vedle Norly, ale starost ve mně hlodá dál. Koneckonců připomínám matku ještě jinak, o tom táta ani neví – a kdyby se to dozvěděli vesničané, nenáviděli by mě ještě víc.

Musím se postarat, aby to zůstalo v tajnosti. Vesničané na to nikdy nesmějí přijít.

Nikdy.

Ještě pořád je brzo ráno, když dojdu na náměstíčko. Ve vzduchu se vznáší chlad, ze střech okolních domů visí rampouchy. Ale slunce je neobvykle jasné, jeho paprsky se odrážejí od vysokých sklenutých sloupů Oyomova chrámu. Ty sloupy symbolizují modlitbu, rozjímání o každodenním putování Oyomova slunce po nebi. Vysocí kněží s jejich pomocí volí, které dva dny roku se bude konat jarní a zimní Rituál. Sotva je vidím, už mnou zase projede úzkost.

„Deko! Deko!“ Z druhé strany cesty na mě nadšeně mává známá nemotorná postava.

Pospíchá ke mně Elfriede, zahalená do pláště tak, že vidím jenom její jasně zelené oči. Na náměstí se obě vždycky snažíme zakrývat si tvář – já kvůli odstínu pleti a Elfriede pro tmavě červené mateřské znamínko, které jí pokrývá levou půlku obličeje. Dívky smějí až do Rituálu chodit odhalené, ale nemá smysl přitahovat pozornost, zvlášť v takovýto den.

Dneska ráno je dlážděné náměstíčko Irfutu zaplaveno stovkami návštěvníků a vozy každou chvíli přivázejí další.

Přijíždějí z celé Otery: nadutí jižané tmavě hnědé pleti a kudrnatých vlasů, dobráctí západané s dlouhými černými vlasy v drdolech, s tetováním po celé zlaté kůži, neomalení severané růžové pleti a světlých vlasů, zářících v chladu, a zamklí východané všech barev pleti od tmavě hnědé až po smetanovou, rovné černé vlasy jim jako hedvábně lesklé řeky tečou po zádech.

Irfut je sice odlehlá vesnice, ale pověstná svými hezkými děvčaty. Muži se sjíždějí zdaleka, aby si prohlédli ta na vdávání, dříve než se budou muset zahalovat. Spousta dívek si dnes najde manžely – pokud se už tak nestalo.

„Není to napínavé, Deko?“ hihňá se Elfriede.

Ukáže na náměstí, pro tuhle příležitost slavnostně vyzdobené. Dveře všech domů, kde mají dospívající děvčata, byly natřeny lesklou červenou barvou, v oknech se vesele třepotají fábory a prapory, každý vchod zdobí pestrobarevné lucerny. Jsou tu i maskovaní tanečníci na chůdách a chrličí ohně, proplétají se davem a soupeří o pozornost s prodávací pytlíků pražených oříšků, uzených kuřecích stehýnek a kandovaných jablek.

Při tom pohledu mě přemůže nadšení. „To teda je,“ zaculím se, ale Elfriede už mě táhne dál.

„Dělej, dělej!“ pobízí mě a prodírá se davem návštěvníků. Mnozí z nich se zastavují a nesouhlasně se na nás kaboní, že nemáme mužský doprovod.

Ve většině vesnic nemohou ženy vyjít z domu, pokud je nedoprovází muž. Irfut je ale malý a mužů je nemnoho. Spousta mládenců na ženění vstoupila do armády, stejně jako táta zamlada. Pár jich dokonce přečkalo výcvik, stali se z nich jatuoové, císařova elitní garda. Všimnu si jich, jak postávají v hloučku na kraji náměstí v lesklé červené zbroji, všechno sledují.

Je jich tu dnes nejmíň dvanáct, mnohem víc než obvyklí dva nebo tři, které císař vždycky posílá na zimní Rituál. Možná je pravda, co si lidé šeptají: že letos proniklo přes hranice mnohem víc smrtizvěstů.

Ty nestvůry obkličují jižní hranice Otery už stovky let, ale v posledních několika letech jsou mnohem agresivnější. Obyčejně útočí kolem dne Rituálu, ničí vesnice a pokoušejí se ukrást nečisté dívky. Říká se, že nečisté jsou mnohem chutnější...

Irfut našťestí leží v jedné z nejodlehlejších oblastí na severu, obklopený horami se zasněženými vrcholky a neprostupnými lesy. Smrtizvěsti si sem nikdy nenajdou cestu.

Elfriede si mého zadumání nevšímá, kření se na vojáky. „Že jim to ale v té rudé sluší? Slyšela jsem, že jsou to nováčci, na okružní cestě po provinciích. Úžasné, že je sem císař poslal na Rituál!“

„Asi ano...“, zamumlám.

Elfriede zakručí v břiše. „Dělej, Deko,“ pobídne mě a vleče mě s sebou. „U pekařství bude brzo hrozná fronta.“

Táhne mě tak, až se zapotácím a narazím do mohutné, pevné postavy. „Omlouvám se,“ hlesnu a vzhlednu k ní.

Shlíží na mě jeden z návštěvníků a zubí se vlčím úsměvem. „Copak to tu máme, takové sladké soustíčko?“ Ušklíbne se a přistoupí blíž.

Honem couvnu. Jak jsem mohla být tak hloupá? Muži z cizích vesnic nejsou zvyklí na ženy bez doprovodu, můžou si myslet bůhvíco. „Omlouvám se, musím jít,“ špitnu, ale než stačím vycouvat, popadne mě, jeho prsty se lačně natáhnou po knoflíku na mém plášti.

„Nebuď na mě taková, drobečku. Buď hodná holka, sundej ten plášť, ať se podíváme, co to tu máme –“ Nějaké velké ruce ho odtáhnou, než to stačí doříct.

Obrátím se a vidím, že na něj zlostně shlíží Ionas, nejstarší syn staršiny Olama, hlavy vesnice. Po obvyklém úsměvu není v jeho tvá-

ři ani stopy. „Jestli chceš bordel, najdeš ho tímhle směrem, ve své vesnici,“ varuje ho a v modrých očích se mu blýská. „Asi by ses tam měl vrátit.“

Rozdíl jejich postav stačí na to, aby muž zaváhal. Ionas je jeden z nejhezčích chlapců ve vesnici – ty světlé vlasy a dolíčky –, ale navíc patří i mezi největší, je mohutný jako býk a stejně hrozný.

Muž si našťavaně odplivne na zem. „Nerozčiluj se, chlapče. Jenom jsem špásoval. Tahle přece není ani severanka, u svatého Oyoma.“

Všechny svaly na těle se mi napnou, když slyším tu nemilou připomínku. Ať jsem jak chci nenápadná a neškodná, moje kůže mě vždycky označí za jižanku, jako bych patřila k nenáviděným kmenům, které kdysi dávno dobyly sever a přinutily ho připojit se k Jednotné říši, nyní známé jako Otera. Moje místo mi tu zajistí jedině Rituál čistoty.

Prosím, ať jsem čistá, prosím, ať jsem čistá, vyšlu rychlou modlitbičku k Oyomovi.

Přitáhnu si plášť k tělu, nejradši bych se propadla do země, ale Ionas k tomu muži přistoupí ještě blíže, v očích má bojovný výraz. „Deka se narodila a vyrostla tady, stejně jako my ostatní,“ zavrčí. „Už se jí ani nedotkneš.“

Zírám na něj, šokovaná tím nečekaným zastáním. Muž zafuní. „Jak jsem říkal, chtěl jsem si jenom zašpásovat.“ Obrátí se ke kamarádkám. „Tak jdeme, dáme si něco k pití.“

Skupina se dá na odchod, muži si mezi sebou tiše mumlají.

Jakmile jsou pryč, obrátí se Ionas ke mně a k Elfriede. „Není ti nic?“ zjišťuje starostlivě.

„Nic. Jenom jsem se trochu lekla,“ vypravím ze sebe.

„Ale neublížil ti.“ Teď mě provrtává očima a já mám co dělat, abych se pod tím upřeným pohledem nezačala kroutit.

„Ne.“ Zavrtím hlavou.

Přikývne. „Omlouvám se ti za to. Mužští se někdy chovají jako zvířata, zvlášť k takovým hezkým holkám jako ty.“

K takovým hezkým holkám jako ty...

Ta slova jsou tak opojná, že mi chvíli trvá, než si uvědomím, že mluví dál. „Kam míříte?“ ptá se.

„K pekaři,“ odpoví Elfriede, protože mně zamrzl jazyk. Pokývne k malému úhlednému domku hned na druhé straně ulice.

„Dohlédnu na vás odsud,“ řekne Ionas. „Abyste se tam dostaly bezpečně.“

Znovu na mně uvízne pohledem.

Tváře se mi rozechřívají.

„Děkuju,“ vyhrknu a rozběhnu se k pekárně. Elfriede se rozhihňá.

Ionas udělal, co řekl, celou dobu ze mě nespustil oči.

V pekárně je už plno, přesně jak Elfriede předpovídala. Ženy zaplnily každý kout krámkou, jejich masky se lesknou ve slabém světle, kupují drobné růžové koláčky čistoty a bochníky nezměrnosti ve tvaru sluncí na oslavu této události. Masky bývají obyčejně prosté, vyrobené z tenkého dřeva nebo pergamenu, pomalované modlitebními symboly pro štěstí. Ale ve svátky, jako je dnes, ženy nosí ty nejpropracovanější kousky, tvarované jako slunce, měsíc či hvězdy, precizně zdobené zlatem či stříbrem. Oyomo není jenom bůh slunce, ale také bůh matematiky. Většina ženských masek ctí božskou symetrii, aby potěšila boží oko.

Po dnešku ji začnu taky nosit, mohutnou bílou poloviční masku z těžkého pergamenu a tenkých kousků dřeva, přikryje mi tvář od čela po nos. Není to moc, ale je to nejvíc, co si táta může dovolit. Pak se mi možná Ionas začne dvořit.

Hned tu absurdní myšlenku zaženu.

Ať budu nosit cokoli, nikdy nebudu tak hezká jako jiné dívky ve vesnici, ty s útlými postavami, hedvábnými světlými vlasy a růžovými tvářemi.

Já mám mnohem rozložitější postavu, pleť tmavě hnědou a jediná moje přednost jsou hebké černé vlasy, které se mi kroutí kolem obličeje.

Máma mi kdysi řekla, že dívky, které vypadají jako já, jsou v Jižních provinciích považované za krásné, ale je jediná, kdo si to kdy myslel. Všichni ostatní vidí jenom to, jak moc se od nich liším. Budu mít štěstí, jestli najdu manžela v nějaké okolní vesnici, ale zkusit to musím. Kdyby se s tátou něco stalo, jeho příbuzní by si našli důvod, aby mě vyhnali.

Zalije mě studený pot, sotva si představím, co by mě čekalo pak: život ve vynucené zbožnosti a těžké práci chrámové služky, nebo ještě hůř, v domech rozkoše v Jižních provinciích.

Elfriede se ke mně obrátí. „Vidělas, jak se na tebe Ionas koukal?“ zašeptá. „Já už si myslela, že tě unese. Taková romantika!“

Poplácám se po tvářích, abych si je ochladila, a neubráním se úsměvu. „Neblázni, Elfriede. Byl jenom slušný.“

„Ale jak se na tebe díval, to bylo –“

„Co? Co to bylo, Elfriede?“ přeruší nás roztomile sladký hlásek a na závěr se zachichotá.

Celé tělo mi zamrzne. *Prosím, dneska ne...*

Obrátím se. Za mnou stojí Agda a s ní skupina dívek z vesnice. Hned je mi jasné, že mě viděla, jak mluvím s Ionasem, protože se ježí vztekem. Agda je sice nejhezčí holka z vesnice, má bledou pleť a světlé, skoro bílé vlasy, ale pod tou rozkošnou slupkou se skrývá jedovaté srdce a nenávistná povaha.

„Ty myslíš, že když dneska možná projdeš zkouškou, tak si kluci najednou začnou myslet, že jsi hezká?“ odfrkne si. „Sice si to asi moc přeješ, Deko, ale maska tu tvou škaredou jižanskou kůži nikdy neschová. Uvažuju, co si počneš, když tě žádný muž nebude chtít. Skončíš jako odporná, zoufalá stará panna bez manžela a bez rodiny.“

Zatínám pěsti tak, až se mi nehty zarývají do masa.

Neodpovídej, neodpovídej, neodpovídej...

Agda sjede opovržlivým pohledem k Elfriede. „Tahle si aspoň může zakrýt obličej, ale ty, i když schováš celé tělo, stejně budou všichni vědět, co je pod –“

„Pozor na jazyk, Agdo,“ ozve se přísný hlas zepředu krámku a zarazí ji.

Patří paní Norlim, její matce. Dojde k nám, četné drahokamy na masce se jí třpytí, až to oslepuje. Paní Norlim je manželka staršiny Norlima, nejbohatšího muže z vesnice. Na rozdíl od jiných žen, které si mohou dovolit jen poloviční zlaté masky nebo celé stříbrné, ona se honosí slavnostní zlatou maskou, která jí zakrývá celou tvář, se slunci kolem světle modrých očí. I ruce si vyzdobila, na kůži má nalepené pláty zlata a drahé kamínky.

„Slova ženy mají být sladká jako ovoce a med,“ připomene Agdě. „Tak tvrdí *Nezměrná moudra*.“

Agda pokorně sklopí hlavu. „Ano, matko.“

„Kromě toho,“ dodá paní Norlim a lítost v jejích očích nesedí k té vesele se šklebící masce, „Deka za to nemůže, že má špinavou kůži, jakou mívala její matka. Stejně jako tady Elfriede nemůže schovat svoje znamínko. Tak se narodily, chuděrky.“

Moje vděčnost se mění ve vztek, krev mi vře v žilách. Špinavou? Chuděrky? Už jen schází, aby řekla, že jsem nečistá. Mám co dělat, abych udržela pokorný výraz, než dojdu ke dveřím, ale nějak se mi

to povede. „Děkuji vám za ta laskavá slova, paní Norlim,“ přinutím se ze sebe vymáčkout, než vyjdu ven.

Stojí mě to všechny síly, abych se udržela a nepráskla za sebou dveřmi.

A pak už jsem venku, rozdýchávám se, snažím se uklidnit, zahnat slzy vzteku, které mě pálí v očích. Málem si ani nevšimnu, že Elfriede vyšla za mnou.

„Deko?“ ozve se. „Jsi v pořádku?“

„Jsem,“ zašeptám a přitáhnu si plášť, aby neviděla, že brečím.

Aby neviděla můj vztek.

Nezáleží na tom, co říká paní Norlim a ostatní, domlouvám si v duchu. Budu čistá. Přemáhají mě pochybnosti, připomínají mi, že mám stejné zvláštní podivnosti jako máma. Zaženu ty myšlenky. Matka dokázala ty rozdíly skrývat až do smrti, a mně se to povede taky. Stačí jenom přečkat příštích pár hodin, pak dokážu, že jsem čistá.

A budu konečně v bezpečí.

DRUHÁ KAPITOLA

Zbytek dopoledne se připravuju na Rituál: žehlím oblečení pro Otce a pro sebe a leštím nám boty. Dokonce si ze suchých květin vyrobím věnec do vlasů. Jejich červená barva se bude krásně vyjímat vedle slavnostní modří mých šatů. Hned po Rituálu půjdu na vesnickou slavnost, musím vypadat co nejlíp. Je to poprvé, co jsem na ni pozvaná.

Abych se uklidnila, pustím se do angreštových koláčků, které ponesu na slavnost. Snažím se, aby byly dokonalé – pečlivě založené okraje, úhledné kopečky šlehačky –, ale bez nože se to dělá těžko. Dívky nesmějí manipulovat s ostrými věcmi od patnácti let až do dne poté, co projdou Rituálem čistoty. Zakazují to *Nezměrná moudra*. Nesmíme před Rituálem ztratit ani kapičku krve. Dívka, která se během toho posledního roku zraní, je odvedena do chrámu, aby se očistila, její rodinu vyloučí ze společnosti a izolují, její vyhlídky na manželství jsou v troskách. Může doufat jenom v to, že se zahojí a očistí při Rituálu. A stejně si málokdo vezme dívku, která má jizvy, zvláště ze svého patnáctého roku. Považuje se to za zapovězené.

„Opovrhované jsou ty, kdož jsou poznamenané či zjizvené, zraněné a krvácející, protože znečistily chrám velikého Otce.“ Ta slova mi vtloukali do hlavy od narození.

Kdyby měl otec peníze, byl by mě poslal do Domu čistoty, abych tam přečkala celý rok před Rituálem, chráněná před ostrými věcmi v jeho měkkých, vypoštěňovaných síních. Ale to si můžou dovolit jenom bohatá děvčata jako Agda. Nám ostatním nezbývá než se vyhýbat nožům.

Jsem tak hluboce zamyšlená, že ani nezaznamenám blížící se tátovy kroky. „Deko?“ zavolá. Obrátím se k němu, nervózně přešlapuje, v rukou svírá krabici. S váhavým úsměvem ji otevře. „To je pro tebe,“ řekne a podá mi vyšíváné šaty.

Zalapám po dechu, do očí mi vstoupí slzy. Šaty jsou obarveny na tmavě modro, na barvu Rituálu, u lemu mají vyšita drobná zlatá sluníčka, ale to není to nejlepší. Zpod nich vykukuje dovedně vypracovaná modrá poloviční maska s hedvábnými stužkami na uvázání. Je lepší než všechno, co jsem kdy viděla, lehká a elegantní řemeslná práce, i přesto, že je ze dřeva.

„Jak?“ vydechnu a přitisknu si ji na hrud'. Nemáme peníze na parádu, natož na masky. Na Rituál jsem si upravila matčiny staré šaty.

„Máma ti je loni tajně ušila,“ odpoví a vytáhne z krabice ještě něco.

„Její oblíbený náhrdelník...“ šeptnu a vydere se ze mě šťastný vzlyk, když uchopím do rukou ten tenký, jemně zpracovaný zlatý řetízek s drobnou zlatou kuličkou ozdobenou starým známým symbolem. Vypadá skoro jako kuru, posvátný symbol slunce, ale je to něco víc, nějaký jiný znak, jenže je tak odřený, že jsem ho nikdy nepoznala, ani za všechny ty roky. Máma ten náhrdelník nesundávala z krku.

To pomyslení, že to všechno pro mě tak dlouho chystala...

Hrud' se mi svírá, promnu si ji rukou, snažím se zahnat slzy. Tolik mi chybí, její hlas, její vůně, jak se vždycky usmívala, když mě viděla.

Otřu si slzy a obrátím se k tátovi.

„Dala mi na starost, abych ti to předal.“ Odkáže si a trochu se začervená, když vytahuje z krabice poslední věc: věnec z čerstvých květin, jasně červená barva září ve světle. „Ty květiny jsou ale ode mě. Prodavač mi řekl, že vydrží dlouho.“

„Jsou krásné,“ vyjeknu. Dívám se na něj, celá rozhozená. Poprvé v životě jsem dostala tolik dárků. „Všechno je to krásné. Nejhlubší díky, otče.“

Táta mě nemotorně poplácá po zádech. „Radši se honem připrav. Dneska jim dokážeš, že sem patříš.“

„Ano, tati.“

Rychle dělám, co mi řekl, sílí ve mně odhodlání. Já jim ukážu. Vezmu si ty nové šaty a květiny a pak, až skončí Rituál, si nasadím novou masku. Budu ji nosit tak hrdě, že se mi ani Agda nepostaví.

Při tom pomýšlení se vesele ušklíbnu.

Když dojdeme ke chrámu, je pozdě odpoledne. Náměstí je tou dobou přeplněné, gratulanti a zvědaví diváci spolu zápasí o místa, dívky ve slavnostní modři se řadí před chrámovými schody s rodiči po boku. Táta se postaví vedle mě, právě když se rozeznějí bubny. Sledujeme, jak jatuoové slavnostně pochodují ke schodům a chystají se na příchod staršiny Durkase, jejich rudá výstroj soupeří s mořem tmavě modrých šatů, jejich rozšklebené válečné masky se lesknou v tlumeném odpoledním světle. Každá maska připomíná děsivou tvář démona a dá se lehce připojit k přilbě nebo sundat.

Dveře chrámu se ještě neotevřely, a tak si prohlížím sněhobílé stěny, rudou střechu. Rudá je posvátná barva. Tuhle barvu bude mít krev čistých dívek, až je staršina Durkas dnes podrobí zkoušce.

Prosím, ať je má krev rudá, prosím, ať je má krev rudá, modlím se.

Vpředu zahlédnu Elfriede, je celá ztuhlá. Jistě myslí na totéž. Stejně jako všechny ostatní dívky stojí s naposledy odhalenou tváří, jen se malinko krčí, aby schovala znamínko.

Dveře chrámu se se skřípotem otvírají a dav ztichne. Na vršku schodů se objeví staršina Durkas se svým známým napjatým, odmítavým výrazem. Stejně jako většina Oyomových kněžích má za úkol vykořenit nečistotu a zvrácenost. Proto má tak vyzábělé tělo a tak pronikavé oči. Kvůli náboženskému zápalu mu nezbyvá prostor na jídlo ani na cokoli jiného. Uprostřed hladce vyholené hlavy se mu leskne zlaté tetování kuru, symbol slunce.

Vztáhne paži k davu. „Veliký Otec vám žehná,“ zazpívá.

„Veliký Otec žehná nám všem,“ nese se ozvěnou náměstím odpověď davu.

Staršina Durkas zvedne ceremoniální čepel k nebi. Je vyřezaná ze slonoviny, ostřejší než většina dobře vybroušených mečů. „A čtvrtého dne,“ spustí hlubokým, dunivým hlasem, který s oblibou nasazuje při takových příležitostech, „stvořil ženu – pomocnici, aby podpořila muže v jeho posvátném potenciálu, k jeho božské slávě. Žena je největší dar lidstvu od velikého Otce. Útěcha v nejtěmnější hodině. Úleva v...“

Slova staršiny Durkase mi splývají, slyším jen tichý hukot, kůže mě začne brnět, krev se mi žene žilami. Najednou vnímám, že utichl vítr, slyším praskání rozpouštějících se rampouchů a někde v dálce... křupání těžkých kroků na spadáném listí.

Něco se blíží... Ta myšlenka se mi vkrade do hlavy.

Zaženu ji. Proč se to děje teď?

Otec si musel všimnout, že se nesoustředím, protože si lítostivě povzdechne a zašilhá do slunce.

„Tys měla odjakživa sklony toulat se v myšlenkách, Deko,“ zašeptá tak tiše, že ostatní ani nepostřehnou, že spolu mluvíme. „Jsi celá po mámě.“

Koutky se mu smutně prohnou a já se na něj zamračím. „Budeš mít vrásky.“

Usměje se, najednou se zas podobá tomu srdečnému člověku, jakým býval, než z něj neštovice a mámina smrt udělaly stín sebe sama. „To je, jako když řeka odsuzuje potok, že teče moc rychle, nemyslíš?“ zavtipkuje a v tu chvíli se fronta dá do pohybu.

Přikývnu a soustředím se zase na chrámové schody. Staršina Durkas skončil s přednášením. Teď začne Rituál čistoty.

Jako první má do chrámu vejít Agda. Je bledá nervozitou. Podpoří ji Oyomo, nebo usoudí, že podlehla nečistotě? Dav se napjatě naklání dopředu. Brebentění, šeptané rozhovory – to všechno utichne, je slyšet jenom nespokojený štěkot psů a rozmrzelé frkání koní uvázaných u nedalekých stájí.

Za pár chvil se z chrámu ozve ustrašený výkřik. Pak se vynoří Agda, na prsou svírá modrý šátek, tam, kde ji staršina Durkas řízl ceremoniálním ostřím. Dojde na kraj schodiště, odtáhne šátek a zvedne ho nad hlavu, ukáže rudou krev, kterou je nasáklý. Davem se roznese úlevný jásot. Je čistá. Její rodiče ji pospíchají obejmout, otec jí hrdě upevní na tvář její první masku, propracovanou poloviční zlatou masku ve tvaru narůstajícího měsíce, znamení zbrusu nového ženství. Agda přeje dav vítězoslavným pohledem, rty se jí posměšně zkroutí, když jí oči padnou na mě.

Jakmile sejde ze schodů, vstoupí do chrámu další dívka a Rituál čistoty se opakuje.

Upírám oči na vstup. Ty velké, rudé a impozantní dveře mě znervózňují, až se mi svírá žaludek a potí se mi dlaně. Brnění sílí –

zesílilo v tiché hučení, chloupky na těle se mi ježí, vnímání se prohlubuje.

Něco se blíží. Ta myšlenka mi znovu pronikne do hlavy.

Nic to neznamená, připomínám si pevně. Takové věci už jsem cítila tolikrát, a nikdy se nestalo nic divného –

Najednou mnou projede hrůza, tak náhlá a pronikavá, až se mi podlomí nohy. Chytím se otce za ruku, abych se udržela vzpřímená. Zamračí se na mě.

„Deko, jsi v pořádku?“

Neodpovím. Strach mi zmrazil rty, dokážu jen v hrůze sledovat, jak se tátovi kolem nohou vine zlověstný pramínek mlhy. Další se vkrádají na náměstí a mrazí vzduch. Slunce nad námi mizí za mraky, které se valí po obloze.

Otec zhlédne a zakaboní se. „Slunce je pryč.“

Ale já už nehledím do nebe. Upírám oči na kraj vesnice, tam, kde holé stromy praskají pod tíhou sněhu a ledu. Mlha přichází odtamtud, obtížená štiplavým, chladným pachem a ještě něčím dalším: vzdáleným vysokým jekotem, který mi drásá nervy.

Ten zvuk přejde do uši drásajícího výkřiku a celý dav ztuhne jako kamenné sousoší ve sněhu. Náměstím se nese jediné slovo: „Smrtizvěsti...“

S klidem je konec.

„Smrtizvěsti!“ křikne velitel jatuů a tasí meč. „Ozbrojte se!“

Dav se rozprchne, muži spěchají ke stájím pro zbraně, ženy shánějí dcery a syny a ženou je domů. Jatuové se prodírají davem, míří k lesu, kde se zjevují obrovské šedé postavy, předznamenané nelidskými výkřiky.

Spadané listí na kraji lesa jako první přejde největší z nestvůr. Obrovské stvoření, hubené až k vychrtlosti, paže se spáry mu visí

málem až po kolena, z kostnaté páteře vyrážejí ostny. Vypadá skoro jako člověk, černé oči mrkají, škvíry nozder se rozšiřují, prohlíží si vesnici. Obrátí se k náměstí, na kterém stojím ochromená hrůzou, mělce dýchám, krátce a rychle funím.

Otevře pusou, nadechne se...

Jeho výkřik se mi prožene lebkou, bolestná agónie se mi zařízne do těla. Zuby mi skřípou o sebe, svaly se zablokují. Otec se vedle mě sesune k zemi, z uší a z nosu mu teče krev. Na zemi se už svíjejí další vesničané, tváře zkřivené v grimasách hrůzy a muk.

Kromě mě se na náměstí drží na nohou už jen jatuoové, mají speciální zvukotěsné přílby proti jekotu smrtizvěstů. Ale v očích pod válečnými maskami jim blýská bělmo a ruce na mečích se třesou. Zdejší jatuoové jsou většinou nováčci, přesně jak řekla Elfriede. Ještě nebojovali na jižních hranicích, které neustále obléhají smrtizvěsti – možná ani žádné na vlastní oči neviděli. Bude zázrak, jestli někdo z nich přežije.

Bude zázrak, jestli přežije někdo z nás.

Ta myšlenka mě vytrhne z ochromení, prudce se obrátím k otci. „Musíme utéct!“ křiknu na něj a zatáhnu ho tak silně, až málem vyskočí ze země. Strach mi dodává energii, svaly nepřírozeně sílí. „Musíme jít!“ Znovu se podívám na prvního smrtizvěsta. Srst se mu chvěje a plovává kolem těla.

Obrátí se, jako by vycítil, že se na něj dívám. Na dálku se zahledíme jeden druhému do očí. Ty jeho působí... inteligentně. Z plic mi unikne všechn vzduch. Každý sval v těle mi najednou zeslábne, ztuhne pod tím temným dravým pohledem. Než seberu dost rozumu a přikrčím se, netvor už se sune kupředu a s ním i ostatní. Mnoho, mnoho ostatních. Vynořují se z mlhy, kožnaté šedé postavy vyznačují hrozbu. Některé seskakují na zem ze stromů, drápy ryjí ve sněhu, ženou se na všech čtyřech.

„Braňte vesnici!“ zahřímá velitel jatuů a zvedne meč. „Za velikého Otce!“

„Za velikého Otce!“ opakují jatuové a rozběhnou se vstříc bes-tíím.

Zděšeně heknu, táta se vyštrachá na nohy a křičí stejně jako ostatní muži z vesnice, zatímco si ve spěchu obalují uši kapesníky nebo opasky. „Utíkej do chrámu, Deko!“ houkne na mě.

Velitel jatuů, který stojí před otcem, zaútočí na prvního smrti-zvěsta, ale ten necouvne, jen se zastaví a nakloní hlavu. Chvilí se zdá, jako by se mu v očích zablesklo pobavením. Vražedným poba-vením. Pak se dá do pohybu a divoce odmrští jatua přes náměstí. Voják dopadne na zem, křupne to a vyvalí se krev.

Signál k útoku pro ostatní netvory.

Vtrhnou do vesnice, rozbíjejí štítý jatuů, párou je vražednými drápy. Rozléhá se křik, stříká krev, do vzduchu stoupá pach moči. Jatuové se snaží bránit, ale je jich málo a proti těmto stvůrám jsou nezkušení.

S hrůzou staženým hrdlem zírám na to, jak smrtizvěsti s nelid-skou krutostí rvou končetiny, s divokým potěšením utrávají hlavy. Za pár minut je celá jednotka jatuů poražena, zbývají jen vesničtí muži.

„Nedovolte jim projít!“ řve staršina Olam, ale už je pozdě.

Smrtizvěsti se derou skrz vesničany, někteří skáčou na své obě-ti, jiní je drásají drápy a zuby. Čím víc muži ječí, tím divočejší jsou netvoři. Zem se zbarvuje krví, ostře karmínovou na bílém sněhu. Mrtvoly se válejí ve změti vnitřností a uschlého listí.

Jsou to jatka.

Hrůza mě bodá do srdce, když se otáčím k otci. On a dva dal-ší vesničané bojují s jedním smrtizvěstem, za pomoci mečů a vidlí

nutí příšeru couvat. Otec nevidí, že se k němu zezadu žene další, v očích krvežíznivost. Nevidí, jak vytahuje drápy a sápe se po něm.

„NEEEEE!“ Než se stačím vzpamatovat, vyrazím ze sebe zoufalý jek, tak silný, až to vypadá, jako by byl čímsi obtížen. Čímsi hlubším. „NECHTE TOHO, PROSÍM! Nechte mého tátu být! Prosím, nechte nás na pokoji!“

Smrtizvěst se ke mně obrátí, oči temné vztekem. Čas jako by se zastavil, vůdce tlupy se pohne. Blíž, ještě blíží, až –

„STÁT!“ houknu ještě mocnějším hlasem než předtím.

Smrtizvěst prudce ztuhne, z očí mu vyprchá život. Chvilí vypadá jen jako slupka, prázdná nádoba, ne jako živý tvor. Ostatní jsou na tom stejně, ztuhlé sochy v pozdně odpoledním světle.

Na vesnici se snese ticho. Srdce mi bije, slyším ho až v uších. Hlasitěji. Hlasitěji. A pak...

Pohyb.

Hlavní smrtizvěst se otočí a vleče se k lesu, ostatní za ním. Mlha se za nimi rychle zvedá, skoro jako by se jim plazila v patách. Neuplyne ani minuta a jsou pryč.

Opájí mě úleva, vznáším se, jako bych se ocitla mimo svoje tělo. V omámení si připadám lehká jako chmýří.

Se skelným úsměvem na tváři připluju k otci. Pořád stojí tam, kde předtím, ale nezdá se, že by se mu ulevilo tak jako mně. Je bledý jako stěna, zalitý potem. Vypadá skoro... zděšeně.

„Táto?“ řeknu a natáhnu se k němu.

K mému překvapení se stáhne. „Nečistý démone!“ křikne. „Co jsi udělal s mou dcerou?“

„Táto?“ opakuju. Popojdu k němu o další krok, mate mě, že znovu couvne.

„Neopovažuj se mi tak říkat, netvore!“ zasyčí.

Shromažďují se kolem něj další muži. Ženy mizí domů, s nimi i Elfriede. Má ve tváři výraz, jaký jsem u ní nikdy dřív neviděla. Strach.

„Tvoje oči, Deko. Co se ti to stalo s očima?“ špitne zděšeně.

Ta slova mě trochu vytrhnou z omámení. S očima? Obrátím se k otci, chci se zeptat, cože to lidé říkají, ale kývne na někoho za mnou. Ohlédnu se, je to Ionas, v ruce se mu zaleskne meč. Popleteně se na něj zamračím. Přišel mě chránit, jako předtím?

„Ionasi?“ hlesnu.

Bez varování mi vrazí meč do břicha. Ta bolest je tak ostrá, tak prudká, že si málem nevšimnu krve, která se mi vyvalí do rukou.

Je rudá... zpočátku tuze rudá, ale pak se její barva začne měnit, zatřpytí se. Za pár chvil se červeň promění ve zlato – stejné zlato, které se mi teď šíří po kůži.

Před očima se mi zatmí, krev v žilách zpomalí. Jediné, co se hýbe, je to zlato, lije se mi do rukou jako řeka, pomalu mi putuje po kůži.

„Já si to myslel odjakživa,“ ozve se hlas jakoby z dálky. Vzhlédnu. Nade mnou se tyčí staršina Durkas. Jeho zachmuřený výraz je plný uspokojení. „Je nečistá,“ prohlásí.

To je to poslední, co slyším, než umřu.

TŘETÍ KAPITOLA

Když se proberu, vládne tma a zvláštní ticho. Hluk a dav vesnického náměstí zmizely, nahradily je stíny, chlad a mlčení. Kde to jsem? Rozhlížím se, krátce a namáhavě funím, zjišťuju, že jsem v něčem, co vypadá jako sklep s úhledně srovnanými sudy oleje podél tmavých kamenných zdí. Pokusím se vstát, ale něco mě zastaví: hrubá železná pouta na nohou i na zápěstí. Tahám za ně a kroučím se, dýchám čím dál namáhavěji, ale pouta se ani nehnu, jsou ukotvena ve zdi za mnou. V hrdle se mi sbírá výkřik.

„Jsi vzhůru.“ Mou panikou pronikne Ionasův hlas. Stojí ve tmě a prohlíží si mě chladným pronikavým pohledem, jaký si obvykle šetří pro žebráky a malomocné. Tváří se tak nevlídně, až zděšeně ucuknu.

„Ionasi,“ oslovím ho a zatáhnu za pouta. „Co se děje? Co tu dělám?“

Ionas se znechuceně usklíbne. „Ty mě vidíš?“ Pak dodá, spíš jen pro sebe: „No jistě, že mě vidíš.“

„Já tomu nerozumím,“ řeknu a v sedu se napřímím. „Proč jsem tady? A proč jsem připoutaná?“

Ionas rozsvítí louč. Z té záře si musím zaclonit oči. „Ty mě vidíš v úplné tmě, a troufáš se ptát, proč jsi tady?“

„Nerozumím tomu,“ opakuju. „Moje hlava... jsem úplně popletená.“

„Jak to, že si nepama–“

„Nemluv s tím,“ přeruší ho chladný hlas.

V koutě se zvedne otec, ve tváři tvrdý výraz. Předtím mi ho kryl sloup, ale teď se rýsuje jasně jako den i přes stíny zahalující kout. Jak to, že ho tak dobře vidím? Ionas zapálil jenom jednu louč. Všechno se ve mně bolestně stáhne, když si vzpomenu na jeho slova: *Vidíš mě v úplně tmě...*

Otec mu krátce pokývne. „Přivolej ostatní.“

Ionas vyběhne po schodech, otec dál stojí jako přízrak ve tmě. Oči mu planou zvláštním citem, blíží se ke mně. Je to strach? Znechucení?

„Otče?“ špitnu, ale neodpoví, sehne se přede mnou, těká očima po mém těle, až se usadí na břicho. Mám tam v šatech rozřepenou díru, odhaluje kus kůže bez poskvrnky. Rozpačitě ji zakryju, něco mi vrtá hlavou.

Na co to zapomínám?

„Ani jizvička,“ poznamená táta podivným, odtažitým způsobem. Svírá něco v ruce: matčin náhrdelník.

Zřejmě mi ho sundal z krku, když jsem spala.

Po tváři mi stéká slza.

„Otče?“ hlesnu. „Otče, co se děje? Proč jsem tady?“

Natáhnu k němu ruku, pak se zarazím. Ve tváři mu sedí drsný, hrozivý výraz, doutnajícím znechucením. Proč mi neodpoví? Proč se na mě nepodívá? Dala bych cokoli za to, kdyby mě objal a řekl mi, jak jsem pošetilá, že se bojím, jeho milá hloupá holčička.

Neudělá nic z toho, dál mi hledí do očí s tím hrozným, odtažitým znechucením. „Bylo by líp, kdybys prostě umřela,“ utrousí.

A pak si vzpomenu.

Vybavím si Rituál čistoty, jak se ke mně přiblížil vůdce smrtizvěstů – jak chladné měl oči, když se na mě díval. A pak protiútok jatů a mužů z vesnice. Krev na sněhu. Otec v nebezpečí. A ten hlas, který se ze mě vydral... ten strašný, nelidský hlas... a výraz v tátových očích, když nařídil Ionasovi, aby mě bodl. Pochopila jsem ho až tehdy, když jsem viděla, jak mi po břiše stéká zlatá krev.

„Ne...“ špitnu a vzlykám, celá se třesu. Skoro zas cítím zubaté ostří meče, vnímám, jak mě obaluje temnota.

Kolébám se zepředu dozadu, tak utopená v hrůze, že skoro nezaznamenám kroky na schodech, skoro nevidím blížící se postavy. Chvilí už stojí přede mnou, než vzhlednu a vidím staršinu Durkase, se zápallem předčítá z *Nezměrných mouder*, obklopený mlčenlivým staršinou Olamem a dalšími. Je jich teď jenom pět. Uvažuji, kde jsou ostatní, a hlavou mi bleskne vzpomínka na máchnutí spárů smrtizvěstů a lupnutí páteře dvou staršinů. Zvedne se mi žaludek.

Sehnu se, na jazyku mě pálí zvratky. Staršina Durkas popojde kupředu, pohled mu přetéká znechucením. „Když si jen pomyslím, že jsme si mezi sebou hýčkali takovou stvůru.“

Po jeho slovech mi zvratky v krku zmrznou. Svezu se na kolena, vztáhnu k němu ruce. „Staršino Durkasi,“ žebroním, „prosím, to je omyl! Nejsem nečistá! Nejsem!“

Projede mnou provinilý pocit, děšivá vzpomínka: jak mě rozbrněla kůže, když přišli smrtizvěsti. A odešli jenom proto, že jsem jim to nařídila.

Protože jsem jim to nařídila.

Staršina Durkas si mě nevšímá a obrátí se k ostatním. „Kdo očistí tohoto démona a zbaví naši vesnici té zrudlosti?“

Jeho slova mě vyděsí. Začnu zase žadonit. „Prosím, staršino Durkasi, prosím!“

Ale neříká nic, jen se obrátí k otci a ten pohlédne na mě. V očích má zvláštní výraz, nejistotu.

„Pamatuj na to, že to není tvá dcera,“ připomíná mu staršina Durkas. „Sice vypadá jako člověk, ale posedl ji démon – démon, který pozval na náš práh smrtizvěsty a tak pozabíjel naše rodiny.“

Pozval smrtizvěsty? Ta slova se tříští a dusí mě hrůzou. „To jsem neudělala!“ bráním se. „Já smrtizvěsty nepovolala.“

Ale donutila jsi je odejít..., prodere se mi do mysli a já to zapudím.

Staršina Durkas si mě nevšímá, dál mluví s otcem. „Přivedl jsi její nečistotu do této vesnice. Je tvou povinností ji očistit.“

K mé hrůze otec zachmuřeně přikývne, popojde kupředu a natáhne ruku. Ionas mu do ní vloží meč. Ten se zaleskne, čepel odrazí tlumené světlo a ve mně propukne strach. Zaječím do zdi: „Otče, ne! Ne, prosím!“

Ale otec mé prosby ignoruje, blíží se, až stojí přímo přede mnou, špička meče spočine na mém krku. Je chladná, tak ledově chladná... Vzhlednu k otci a pokouším se v něm zachytit náznak muže, který mě kdysi nosíval na ramenou a schovával mi nejtučnější mléko, protože věděl, že ho mám ráda.

„Otče, prosím, nedělej to,“ žadoním a po tvářích se mi valí slzy. „Jsem tvoje dcera. Jsem Dekka, tvoje Dekka, vzpomeň si!“

Chvilí jako by mu v očích něco zablesklo. Lítost...

„Očisti ji, jinak si pro tebe a pro zbytek tvé rodiny přijdou jatuvové,“ zasyčí staršina Durkas.

Otec zavře oči. Rty má stažené do úzké zachmuřeně čárky. „Očišťuji tě ve jménu Oyoma,“ prohlásí a napřáhne ruku s mečem.

„Otče, ne –“

Čepel mi projede krkem.

Jsem démon.

Vím to ve chvíli, kdy otevřu oči. Pořád jsem připoutaná ve sklepě, ale tělo mám zase bez poskvrny. Na kůži nemám jedinou jizvu ani kaz – ani na krku, kde mi otec setnul hlavu. Sáhnu si tam a z hloubi těla mi vyrazí nářek, pod prsty ucítím hedvábně hladkou kůži. Jako bych se znovuzrodila. Dokonce i jizvičky z dětství jsou pryč.

Honem si kleknu a skloním hlavu v modlitbě. *Prosím, neopouštěj mě, veliký Otče, žebroním. Prosím, očisti mě od toho zla, které mě posedlo. Prosím, prosím, prosím...*

„Tvé prosby k němu nedolehnou,“ ozve se z rohu staršina Olam. Zřejmě na něj došla řada, aby mě hlídal. Na rozdíl od ostatních to dělá spíš zaujatě než znechuceně. „Už dvakrát tě vypudil ze svých Posmrtných končin.“

Jeho slova mi projedou srdcem jako šíp. „Protože jsem démon,“ špitnu a cítím v ústech hrůzu a znechucení jako palčivou hořkost.

„Ano.“ Staršina Olam se nenamáhá odpověď přikrášlit.

Ani nemusí. Co za prokletou stvůru nezahyne, když jí setnou hlavu? Dokonce i smrtizvěsti se zhroulí, když jim odetnou hlavy od těl. Zavřu oči před tou vzpomínkou, snažím se rozdýchat rostoucí paniku.

„Kde je otec?“ zeptám se.

Staršina pokrčí rameny. „Ulehl.“

Nad čímsi v jeho odpovědi ztuhnu. „Když?“

„Před pěti dny, když se vlákna ve tvém krku zase spojila.“

Znovu mi stoupají hrdlem zvratky, začnu se hlasitě dávit, vyprázdním si žaludek. Nezbyvá mi v něm toho moc, jen voda a žluč. Když skončím, otrů si rty, potlačím horečné myšlenky a trpkou vinu.

Po celé ty roky otec snášel posměšky a vyloučení – kvůli mně. Kvůli naději, že jednoho dne projdu zkouškou a všem ukážu, že pa-

třím do vesnice. Ale jsem přesně to, co říkali, že jsem, jen horší – mnohem, mnohem horší. A teď se podívejme, co jsem provedla.

Staršina Olam mě dál pozoruje. „Tvá kamarádka Elfriede je čistá, pokud by tě to zajímalo. Ale přesto ji sledujeme. Strávila s tebou hodně času. Nikdy se neví, jak takové spojení může člověka pošpinit.“

Jeho slova se do mě zabodnou. „Je nevinná,“ zašeptám zděšeně. To já jsem ta, kdo slyšel smrtizvěsty. Kdo jim rozkazoval... „Elfriede s tím nemá co dělat.“

Staršina Olam pokrčí rameny. „Snad. Čas ukáže, myslím...“

Necitlivost jeho odpovědi mě děsí, ale nemůžu se tím teď zabývat. „Otec,“ připomenu mu. „Jak je na tom?“

Znovu nejspíše pokrčí rameny. „Nepřežije dlouho. Pokud dál nebudeš umírat,“ dodá významně.

Škubnu sebou, projede mnou provinilý pocit. Teď chápu, proč je tu staršina Olam – proč ostatní zařídili, aby zaujal tátovo místo. Umí lidi přimět, aby pochopili jeho názor. Než se stal hlavou vesnice, byl velice úspěšným obchodníkem. Dokázal své zákazníky přesvědčit, že chtějí to, co on.

Se mnou to dělat nemusí. Shlédnu si na žíly, žaludek se mi zhoupne nad tím, jak se třpytí, jak se v nich leskne zlato, ďábelská esence, která mě dělá navěky nečistou. Nejradši bych si je vyrvala, nejradši bych si zaryla hluboko do těla a vyprázdnila je.

Najednou pomyslím na vesničany, schoulené ve svých domovech, a na otce na lůžku. A dokonce i na Elfriede. Přesně si vybavuju strach v jejích očích, když se na mě podívala. Znechucení. Co se stane, když se mě zase zmocní démon? Co se stane, když si usmyslí zaútočit? Napadnout vesnici? Povolat další smrtizvěsty?

Všichni ti mrtví vesničané válející se ve sněhu...

Svírá se mi krk, snažím se dýchat, poddat se Oyomově milosrdenství. Staršina Durkas nám říká, že je pořád kolem nás, stačí se jen po něm natáhnout – stačí se jen odevzdat jeho vůli.

Já se odevzdám. Udělám cokoli, abych se zbavila své nečistoty, svých hříchů.

Vzhlédnu ke staršinovi Olamovi. „Zabijte mě,“ zašeptám a po tvářích mi tečou slzy. „Jistě víte jak. V Oyomových očích jsem zrůdnost. Jsem zrůdnost.“

Rty se mu prohnou zachmuřeným úsměvem. Vítězným úsměvem. „Říká se, že oheň očišťuje ducha,“ zamumlá, vezme ze zdi louč a dívá se významně do plamenů.

Rodí se ve mně další výkřik, ale potlačím ho. To se spraví, říkám si. Stačí se jen poddat, odevzdat se plamenům, pak mi možná Oyomo odpustí mou nečistotu.

Ale současně vím, že je to lež. Oheň mě nezabije. Možná mě nezabije nic. Ale stejně se musím pokusit – musím se poddat a snést bolest, dokud mi Oyomo znovu nevěnuje svou přízeň. Nebo dokud mi nedopřeje milost smrti.

Ťuk. Ťuk. Ťuk.

Do uší mi pronikne ostré, naléhavé klapání.

Otevřu kalné oči a přede mnou sedí žena. Je malá, drobná, zaha-lená v tmavém rouchu od hlavy až po paty. Ještě divnější je, že má ruce pokryté bílým pancířem, rukavicemi, které připomínají kosti. Na koncích prstů mají ostré drápy a tlumeně září ve tmě sklepa. Vypadá to skoro, jako by měla přízračné bílé ruce. Běloručka... tak jí budu říkat.

Všimne si, že si jí prohlížím, a přestane bubnovat prsty. Pod kapucí se jí leskne poloviční dřevěná maska, rozšklebená tvář řvou-